

СКИТНИШКА БАЛАДА
Теодор Траянов

Аз бродех самин и безпътен
от лес неизброден пленен,
мил образ, далечен и смътен
лъстеше отвред отразен.

Видях, че над извор се свежда
от гръм поразена бреза,
и сякаш скръбта си оглежда
в последната своя сълза.

Запах самодивската песен
за скитник с луната венчан,
и вместо брезата - унесен
познах самодивския стан.

Измолих й билките странни,
сърца да отключвам навред,
но мойто до гроб да остане
заклучено в гордост и лед.

Днес бродя самин и безпътен
от лес неизброден пленен,
мил образ, далечен и смътен
отвсъде лъсти отразен.